

— Що да ти раскажж? — попитвала го нѣжно тя.

— Раскажи ми какъ ракътъ надхитрилъ лѣсицата, или не, по-добрѣ раскажи ми за пилица-дяволица. . . . Не, не, ето що, раскажи ми за момичето, което испустнало птиченцето изъ клѣтката—Нетърпѣливата Петранка.. Знаешъ ли?

--- Знаж, знаж . . . но кажи за кое желаете да ти раскажж?

— Ето що, бабо, раскажи ми за всичко, всичко. Слушашъ, за всичко по редъ: най-първо за „Нетърпѣливата Петранка“, подиръ — за „Пилица-дяволица“, а най-стенѣ за „ракътъ какъ надхитрилъ лѣсицата“.

Старата му баба се усмихвала, взимала на колѣнѣ своя обиченъ внукъ и раскажвала му за всичко, което той искалъ. Василчо добрѣ внимавалъ и изучвалъ приказкитѣ на баба си, много отъ тѣхъ той даже можелъ да повтаря сжщо като баба си, но пакъ обичалъ да ги слуша още

Проститѣ приказки на баба му се правили повече, отколкото всичкитѣ книжки, които му купувалъ баща му.

— Бабо, защо ти не напишешъ книжки, ето такива, както тѣзи, изъ които ми чете тате? — попиталъ единъ пжтъ Василчо баба си.

— Що казвашъ, що? — съ очудвание запитала го баба му. Мигаръ азъ съмъ писателка!.. Азъ и да пишж добрѣ не знаж, а ти искашъ, щото да напишж книжки. . . . Не, Василчо, за да пишж книжки — трѣбва много, много да знаж, много да се учж

— Знаешъ, бабо, що намислихъ? Ти да раскажвашъ, а мама да записва и тогава азъ ще имамъ книжка съ твоитѣ приказки.